

СТАНОВИЩЕ НА КАМАРАТА НА СЛЕДОВАТЕЛИТЕ В БЪЛГАРИЯ

ОТНОСНО : Конституционно дело № 13/ 2014 г. от 20.01.2015 г., образувано по искане на тричленен състав на ВАС, шесто отделение, за установяване противоконституционност на чл.16, ал.1, изречение второ от Закона за съдебната власт (обн., ДВ, бр. 64 от 07.08.2007 г., последно изменение, бр. 98 от 28.11.2014 г.) в частта „...осъществява управление на дейността й...”.

Камарата на следователите в България (КСБ), представлявана от своя председател г-н Петко Петков се запозна с искането на тричленния състав на Върховния административен съд, шесто отделение по административно дело № 9188/ 2014 г. и с определение от 20.01.2015 г. на Конституционния съд на Република България (КС) по конституционно дело № 13/ 2014 година.

К.д. № 13/ 2014 г. е образувано на 04.12.2014 г. по искане на тричленен състав на Върховния административен съд (ВАС), за установяване на противоконституционност на чл. 16, ал. 1, изречение второ от ЗСВ (обн., ДВ, бр. 64 от 07.08.2007г., последно изменение бр. 98 от 28.11.2014 г.).

Самото административното дело е образувано по жалба на Радостин Димитров Радков, административен ръководител (председател) на Административния съд – София град, против решението по т. 82 от протокол № 22 от заседанието на ВСС, проведено на 29.05.2014 г., с което ВСС е определил минималната натовареност на председателите на съдилищата и техните заместници при разпределяне на делата постъпващи за разглеждане. В своята жалба председателят на Административен съд – София град оспорва възможността ВСС да издаде подобен акт с оглед на неговия характер.

Разглеждайки жалбата по същество, тричленния състав на ВАС е установил противоречие между ЗСВ и Конституцията като е приел, че разпоредбата на чл. 16, ал.1 от ЗСВ в частта относно правомощията на ВСС да управлява дейността на съдебната власт противоречи на чл. 117, ал. 2, изречение първо и на чл. 130, ал. 6 от Конституцията, спрял е делото, и на основание чл. 150, ал. 2 от Конституцията на Република България е сезирал КС на Република България.

Със свое определение от 20.01.2015 г. Конституционният съд е приел искането за допустимо, като следва да бъде разгледано по същество. С оглед предмета на делото КС е конституирал като заинтересовани страни органи от

законодателната, изпълнителната, съдебната власт, съсловни и неправителствени организации, между които и Камарата на следователите в България.

Противоконституционен ли е чл.16, ал.1, изречение второ от Закона за съдебната власт (обн., ДВ, бр. 64 от 07.08.2007 г., последно изменение, бр. 98 от 28.11.2014 г.) в частта „...осъществява управление на дейността й...“?

Чл. 16 е разположен в Глава втора „Висш съдебен съвет“, Раздел I „Правно положение и състав на Висшия съдебен съвет“. В ал. 1 на чл. 16 той е определен, като „...постоянно действащ орган, който представлява съдебната власт и осигурява нейната независимост. Второто изречение, което е предмет на разглеждане гласи, че „...Той определя състава и организацията на работата на съдебната власт и осъществява управлението на дейността й, без да засяга независимостта на нейните органи.“

Законовият текст следва разпоредбите на Конституцията на Република България в частта й за ВСС, както и относно разпоредбата на чл. 117, ал. 2 от КРБ, че при изпълнение на своите функции съдиите, съдебните заседатели, прокурорите и следователите не са административно зависими, а се подчиняват само и единствено на закона.

Правното положение на Висшия съдебен съвет, като „специфичен орган на съдебната власт“, е Разгледано в мотивите на решение № 8 от 15.09.1994 г. на КС на Република България по КД № 9/ 1994 година. Изтъкнато е, че ВСС е „специфичен съдебен орган с точно определени административни и организационни правомощия“. По-нататък в мотивите е пояснено, че ВСС „...не е правосъден, а висша административен орган, който осъществява ръководство на структурите на съдебната власт. Правното положение, ролята и мястото на ВСС в системата на съдебната власт са установени в Конституцията.“

Считаме, че искането не е представено коректно в частта на противопоставяне на избрани части от мотивите на посоченото по-горе решение на КС с такива от мотивите на решение № 10 от 15.11.2011 г. по КД № 6/ 2011 година. Видно от мотивите на второто решение, част II „Относно същността на ВСС“ напълно се приема изложеното в тази част в решение № 8 от 1994 г. по КД № 9 от 1994 година. По-нататък в изложението наистина е направено отграничаването между ролята на Министерски съвет в изпълнителната власт и ролята на ВСС в рамките на съдебната система, но през призмата на функционалната независимост на магистратите.

Много точно в решение № 8 от 1994 г. по КД № 9 от 1994 г. е изтъкнато, че „...конституционната норма се характеризира с висока степен на правна абстракция. Много често, за да бъде приложена, тя трябва да бъде конкретизирана от нормите на обикновеното законодателство.“, като е даден конкретен пример с нормата на чл. 133 от КРБ, в която е допуснато такова със закон..

Противно на тази норма, в разпоредбата на чл. 130, ал. 6 от КРБ законодателят изчерпателно е изброил конкретните компетенции на ВСС. След като законодателят е избрал тази форма на регулиране на правомощията на ВСС, а Конституцията не може да бъде дописвана или тълкувана разширително считаме, че ВСС би надхвърлили своите компетенции, ако извършва дейности извън посочените в чл. 130, ал. 6 от КРБ.

Считаме, че в рамките на правомощията си, ВСС при управлението на дейността на съдебната власт, би следвало да спазва разпоредбите на Конституцията, като чл.16, ал.1, изречение второ от Закона за съдебната власт (обн., ДВ, бр. 64 от 07.08.2007 г., последно изменение, бр. 98 от 28.11.2014 г.) в частта „...осъществява управление на дейността й...” не е неконституционно съобразен.

КАМАРА НА СЛЕДОВАТЕЛИТЕ В БЪЛГАРИЯ